

עלי מרפא
שערי הגלילון
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

- המתכונות לישועות
- לאן נאבדנו??
- איי איי איי, איזה לב...!
- גענוטים לגאלה
- גור דין מתוק
- התורה הזמנית:
- לשבור את קיר הדמויות
- החדש בתורות רבינו
- בין עצבות לתקווה
- למה לנסוע?
- חינוך לגעגוע
- החיבור לתקווה
- הלכות תשעת הימים

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

לשוח על כל פנים מעט

בינה לבין קונה

יום ד' עקב תר"ד

... והשם יתברך ישיבה לאיתנה
בשלימות יושיעך בגשמיית ורוחניות
בכל מה שאתה צריך להשגוע וק חזק
ואמץ מאד לשמח נפשך ולהשליך מאתך
מחשבותיך שאינם טובות ולכלי לחשב
הרבה כלל, רק לבלות היום בשלשה תפלות
ובלמוד תורה ואמירת תהלים ולשוח על
כל פנים מעט בינה לבין קונה, וגם לשוח
עם בני אדם לפקח דעתך בכל מה שיש
ה' בפנים. וכן הסתם יתגלגל מזה דבורים
הנוגעים אל התכלית לדבר מגדלת השם
יתברך שגלה לנו על ידי אדונינו מורנו ורבינו
הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה, פי
מאד עמקו מחשבותינו ולגלותו אין חקר
עד נישט ויש תקווה לאחריה בני חביבי איה
שהוא איה שהוא וכי ושי בזה הרבה
לדבר, אך אין הזמן מספיק כלל, פי הפאסט
הרופא מאד, דברי אביה המצפה לישועתך
ולשמע כל טוב מאתך, ולה' הישועה,
ולכל אנשי שלומנו שלום וישע רב.

נתן מפּרְסָב:

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ה"ג	משנה ברורה ה"א	דף היומי כתובות	עלים להרפא
שבת	ב	קוח.	קנה	פז.	כד	מ"ח ח
א	ג	קיש:	קנו	פח.	כו	מ"ט ט
ב	ד	קיש:	קנו	פח.	כז	מ"י י
ג	ה	קיש:	קנה	פט.	כז	מ"יא יא
ד	ו	קב.	קנט	פט:	כח	מ"יב יב
ה	ז	קב:	קס	צ.	כט	מ"יג יג
ו	ח	קבא.	קסא	צ:	ל	מ"יד יד

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ה

לא, לא איבדנו את הדרך

האם קשיים ותקלות הם סימן לטעות בדרך? להיפך, הם חלק בלתי נפרד מהמסע, אבל מונרחים להביט כל הזמן אל היעד.

אדם יוצא למסע. מהו הדבר החשוב ביותר כבר בפסיעה הראשונה? נכון, הסוף. היעד אליו מכוון המסע, חשוב כבר ברגע הראשון. אין מסע חסר יעד.

מ"ב מסעות

אין תהליך בלי מטרה. לכל צעד קטן יש תחנה סופית והיא הדבר החשוב באמת.

אנשים שיוצאים למסעות מקפידים קודם לכן לברר היטב את היעד ומיקומו. קל וחומר במסעות החיים. אין לך אדם מפוכח שיכניס את עצמו להשקעה בעסק, מבלי לעשות קודם לכן בירור מקיף על טיב העסק, חוקי השוק, וסיכויי הצליח. הבירור המוקדם אודות היעד ישפיע על כל המסע. הוא גם יעניק כוחות בלתי רגילים לעמוד בתנאי הדרך.

עוד נגיע

הדבר מפליא. אדם בונה עסק כדי לשפר את איכות חייו. אך ראה זה פלא, רק החל האיש להשקיע וכבר הדברים מקבלים צורה אחרת לגמרי, רחוקה מאוד מהיעד. הוא נאלץ להצטמצם ולהתאמץ. מרבה להתרוצץ, להתייגע. איפה השלווה המיוחלת, האם כך נראה העושר?

מה יענה על כך הפיקח? אוי שוטה. מיודענו המשקיע אכן מצוי כעת בתקופה מצומצמת. הוא מתרוצץ ומזיע והמנוחה ממנו והלאה. אבל האיש הזה לא רואה את הדברים שהזכרנו, הוא מסתכל על תמונה אחרת לגמרי. רואה הוא את עצמו בביתו החדש, הנאה והמרווח. צופה הוא על העסק המשגשג והמניב. הוא רואה את העתיד, לשם נושאות עיניו. התקופה קשה אמרת? נו, מילא. את המחיר הזה הוא מוכן לשלם כדי לרכוש חיי עושר.

הרעיון הזה הוא יסוד גדול בעיקר בלימוד התורה ובעבודת הבורא. אדם מתחיל ללמוד מסכת. הלימוד קשה ומפרך. לא כל כך מהר רואים תוצאות. הדרך היחידה לשרוד היא להתמקד בסיום הטוב. המסע על פני הדפים הארוכים והצפופים יכול להימשך כל עוד הלב מאמין 'אני עוד אגיע, בעזרת השם'.

עלינו לדעת, החיים אינם רק מה שנראה לעין. חלק עיקרי בחיינו אלו התיקונים. אנחנו כאן כדי להשלים את הנפש, לתקן עניינים נשגבים ולרפא קלקולים מימים ימימה. זו הסיבה שלא תמיד הכל חלק. יש קשיים וכאבים, גם חשוק לפעמים. אנחנו כאן כדי לתקן את המקומות הללו, זה המסע שלנו. הקושי הוא חלק מהמסע, לא שייך ולא הגיוני לשאול 'מדוע'

שווה לבוא מארבע נכפות הארץ

מה אומר מה אדבר - - - אני הרי הכרתי היטב את ר' נחמן נעמירוב', מנהל החשבונות'. הוא היה אדם כה נדיר. כזה שברון לב שהיה לו לה' יתברך...

היה זה בעשרת ימי תשובה. בזמן שר' אברהם שטרנהרץ נסע חזרה לטשערין מראש השנה באומן, היה ר' נחמן נעמירוב' נותר באומן גם ליום הכיפורים. הוא היה רגיל ללכת כל יום לרבינו הק' אל הצינון. והיות והוא לא היה אוכל עד אחר חצות היום (כמבואר בשו"ע או"ח תקפ"א לגבי עשי"ת) אז הוא היה רגיל לעלות לצינון ק' אחרי התפילה ולשהות שם עד חצות היום.

הייתי אוהב ללכת איתו. איך שהוא היה אומר את התיקון הכללי והתפילה שאחריה... והיום' של התהילים... את ה'שערי ציון', תפילות, התבודדות. הוא בילה שם שעות.

איי איי איי - - - ריבונו של עולם, כזה לב לה' יתברך - - -

הוא היה רגיל לעלות לרבינו אל צינונו הק' בערב יום הכיפורים קודם 'כל נדרי'. זה אמנם לא היה שהות ממושכת, אך כבר אמר שם אחד: כדאי ליסוע ולבוא מארבע נכפות תבל, רק בשביל לראות ולהביט כיצד עומד יהודי קודם 'כל נדרי' לפני רבינו!...

ר' נחמן היה בעל תפילה ב'כל נדרי' ובמוסף, והוא ביקש ממני שאעזור לו לנגן את נוסח התפילה ב'כל נדרי' וב'סדר העבודה' שבחזרת הש"ץ של מוסף. עניתי לו: אם אתם תחזרו איתי לפני כן על נוסח התפילה מעט, אזי אוכל לסייע לכם בעת התפילה עצמה.

ענה לי ר' נחמן: לשונן את נוסח התפילה? זה רק אצל רבינו על צינונו הק'! שם עושים 'חזרות'. אצלנו לא חוזרים... אם תוכל לסייעני כמה שתוכל, מוטב. חזרות, לא.

גם נוסח התפילה היה אצלם 'עבודה'. הם בשום אופן לא רצו לעשות 'חזרות'. את ה'נוסח' ואת ה'לב' - לומדים בציון רבינו!

נצוד לשונך הלכות רכילות

אסור לספר רכילות דרך רמז, כגון אם השומע יודע מה שדברו עליו או עשו לו, ואינו יודע מי, והמדבר מגלה לו ע"י רמז.

אסור לספר רכילות דרך רמאות, כגון המעשה בירושלמי [פאה א,א] שנקראו קבוצה של יהודים לעבודת המלך, ואחד מהם השתמט כדין והיה שמו 'בר חובצא', שאל אחד לחבירו 'מה נאכל היום? וענה בקול 'חובצין', וע"ז נזכר הממונה ש'בר חובצין' השתמט.

אסור להזכיר ריב ישן לפני בעלי הריב, כי זה עלול לעורר הריב מחדש. אם אדם מזכיר הריב לפני בעלי הריב כדי לעורר הריב ועושה עצמו כאילו אינו יודע מזה, הרי הוא עובר על איסור רכילות בדרך רמאות אסור לכתוב רכילות או לרמוז רכילות בידיו או בתנועותיו.

קיצור הל' לשה"ר, דיני רכילות פרק א' סעיף יב יג יד

וכן לענין המחלוקת עקר העצה שלום, לרדף אחר השלום ולעבר על מדותיו כאשר הזהירונו רבותינו זכרונם לברכה: ליקיט הלכות, הפקר ונכסי הגדול, י"ז

בין המצרים [ג]

עליך, ואתה עליו, זו בכייה מקרבת מחזקת ומעודדת, המפיחה רוח חיים של תקווה חדשה.

ג-א-

אחד מהשיטות של הבעל דבר, כאשר רוצה להרחיק אדם מכל עניין האבילות על החורבן, הוא מצייר זאת כמו איזה 'עבודה' של עובדי ה' גדולים, מראה תמונה עתיקה של איזה 'עובד' מסוגך, יושב על הרצפה בפנינת בית הכנסת עם נר, ובוכה בדמעות שלישי על החורבן. ולכן כמה שמדברים מאבילות של בין המצרים, עדיין אין האדם מוצא קשר בינו לבין המעשה בפועל, פשוט להתחיל לדבר עם ה' על החורבן. כי הלוואי ואהיה קודם יהודי כשר פשוט, לשמור על זמן תפילה, להיות קבוע קצת באיזה סדר של לימוד, להתחזק במינימום של קדושה, ואח"כ אתחיל לחשוב מ'עבודות', של חצות ואבילות.

'תיקון חצות' אינו איזה 'עבודה'. הוא דבר הכי פשוט והכי אמיתי. דווקא בגלל שהנך רואה את עצמך כל כך רחוק מלהיות יהודי בגדרים מינמליים, המח שרוף, מורגל בדברים לא הכי טובים, מבזבז את הזמן, מרדשדש באותם נקודות חולשה שנים ללא שום תזוזה. דווקא למצב זה שהכל מבולבל ואינך יודע איך לצאת, ניתן התקווה על ידי ימי בין המצרים, לזכור שיש תקווה, יש מי שמחפש ורוצה אותך, רק תרצה אותו בחזרה, כמה אנחות, כמה דיבורים, וכבר התחלת להתחבר, זהו הדבר הכמעט יחיד, שדרכו תוכל להתחיל להיות יהודי 'פשוט'.

כמה נקודות 'למעשה' להתחבר לאבילות על הבית המקדש ולעורר הגעגוע לגאולה השלמה

א-א-

בתו של רביז"ל אמרה על חודש אלול, שמרוב התעוררות תשובה של ימי אלול, בוערים ובווערים ולא עושים כלום. כמו כן בעניין בין המצרים, הרבה מדברים מצער הגלות ומהאבלות וכדו', אבל בשביל להכנס לזה, צריך בפועל להתחיל לקונן בפה, בדיבור מלא להשי"ת, לא רק מחשבות בלב על צער הגלות - 'אחר הפעולות נמשכים הלבבות'.

יש לעשות 'למעשה', לקחת תיקון חצות, בלי לפחד ולהתבייש מאף אחד. לא לצפות לבכיה ולהתעוררות הלב, אלא לומר את המילים תיבה אחר תיבה, לנסות כמה שאפשר לחשוב מפירוש המילות, ובזה הנך נכלל בין אלו המתאבלים על ירושלים שיזכו לראות בבניינה.

ב-ב-

כל היסורים שיש בעולם הוא מחמת שהשכינה יושבת ובוכה עלינו, והבכי הזה גורם ח"ו הסתרה. אך אם האדם מחזיר געגועים לשכינה ומשתתף עמה בגעגועים, אין לך המתקה גדולה מזו (עיין ליקו"מ תנינא סי' ס"ז).

יש להאמין שכל אנחה, כל קינה, יקרה מאוד מאוד למעלה. אתה לא בוכה לעצמך לבד. אלא אתה יושב לפני השי"ת, ובוכה עמו יחד בכייה משותפת של געגועים, הוא

הליכות

שיחות ומנהגים

מחשבות זרות שבתפילה

אחת. אולם כשתתפלל במתינות, על כל פנים יהיו לך ביניים גם מחשבות טובות

במאמרם ז"ל שאמרו: 'טוב מעט בכנה, מהרבה שלא בכנה', פרש מוהר"ן ש'שעה המעט בכנה, היא תוצאה מזה שאמרו הרבה שלא בכנה, וזהו טוב מעט בכנה - מהרבה שלא בכנה'. פי ש'תקנה לעסק בתפילה הרבה, אף שיהיה בהם הרבה שלא בכנה הראיה, יקרה שיתפלל מעט בכנה הרצויה. אבל אם לאמר רק מעט, אפשר שלא ישאף אף מעט בכנה. על פן צריך לעסוק הרבה בתפילה, וכדי ש'תקנה למעט בכנה מ'בגרות' - 'פון הרבה שלא בכנה כפאט זין ארויס א מעט בכנה'.

ספר רבי נתן ב"ר אברהם שטענהרץ, ש'שמע מחוננו רבי מרדכי שוחט בשם מוהר"ן ת": 'אז מען דרייט זין ביים דאווענען פאפיקט מען זין' - 'פ'שפ'סותובבים בתפילה אנה אנה נתעים': שיח שרפי קודש

מוהר"ן ת"א זמיר לענין עבודת התפילה: 'אין צריכים לחזור על תפלה כמה וכמה פעמים כדי ש'יזכר ל'פון היטב, אלא צריך להשתדל כמה ש'יזכר ל'פון פרושי הפלות, וללכת מתבה לתבה להלן' - 'האלטס זאך פונקט ביי דעם ווארט? זאך איין עקשענען נאר דעם ווארט? גיי ווייטער!'

פעם בא אחד מאנ"ש אל מוהר"ן ת"א, ואמר לו בכאב שיש לו יסורים בתפלתו, מחמת שאינו יכול להתפלל ולומר תפלה אחר תפלה, מחמת שאינו יכול ל'פון היטב, ומחמת זה צריך לחזור על כל תפלה כמה פעמים. אמר לו מוהר"ן ת"א: 'וכי עבדך אחת יש לך לעשות? הלא כמה עבודות יש! אם אין לך הרגשה וחיית בתבה זו, תרגיש תבה אחרת. אם אינך יכול להתפלל, תוכל לומר תהלים או תפלות או עבודה אחרת'.

אחד שאל למוהר"ן ת"א, אם עדיף להתפלל במהירות, כדי שלא יהיו לו מחשבות זרות. ענה מוהר"ן ת"א ואמר: 'במהירות יכולין להתפלל כל התפלה במחשבה זרה

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ה - התורה הזמנית - מאמר י"ג
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וזהו שאמרו סבי דבי אתונא: אחוי לן מנא דלא שויה לחבלא. ואיתי בודיא ופשטוהו, ולא עיל לתרעא. ואמר לון, איתו מרא וסתרין לפתח עם הכתל.

פרוש: בודיא, זה בדיית הלב, מה שבדחה מלבבו, הינו המדמה הנ"ל, הינו בחינת שרירות לב הנ"ל. כשזה הכח המדמה שבבלב, גובר ומתפשט על האדם שעולה ממדרגה התחתונה למדרגה עליונה. והקלפה הזאת שהיא המדמה, לא שויה לנגד עיניה ההפסד והבלה שנפסדת כבר מהאיש שהיה במדרגה עליונה, ואף על פי כן היא מתגברת אחר כך כפי הנ"ל:

ולא עיל לתרעא הינו שלא יכול האיש לפנס לשער קדשה שהיא השכל, מחמת התגברות המדמה.

ועצה היעוצה על זה: סתירת הפתח, שהוא המדמה, שהוא הטמאה, כמו: 'הבא לטמא פותחין לו' (יומא ל"ה:), והוא בחינת (בראשית ד'): 'לפתח הטמאת רובץ'. וסתירתו על ידי הגנין הנ"ל, שהוא גדלת הבורא הנ"ל: והם בחינת בותל 'בו' 'תל' (זהר משפטים קט"ו). כ"ו זה בחינת שם הקדוש, שהוא בחינת גנין, כמו שפתיב (תהלים כ"ז): 'ה' אורי' שהוא אורות הגנין. 'וישעי' שהוא בחינת בגדי ישע הנ"ל. והוא תל שהכל פונין לו (זהר שם), ותאבין להסתכל בו.

בתשובה זו הוא עיקר הנצחון של כח הקדושה

הנה הסבי דבי אתונא שאלו את רבי יהושע בן חננייה כמה וכמה שאלות, ושאלה זו היא השאלה האחרונה ששאלו ובתשובתו ניצחם לגמרי עד שבאו אחריו לספינתו כפי שמתבאר שם בגמ' כל הסיפור, ומבואר שהשאלה הזו היא מאוד מהותית שעיקר הנצחון של הקדושה תלוי בה.

ועוד מוצאים בשאלה זו שאין בשאלות אחרות, שרבי יהושע בן חננייה לא רק ענה להם, אלא הוסיף להם "עצה", וזה דבר חידוש שאין בדברים האחרים, ומשמעות הדברים שהראה להם בפועל איך ע"י עצה זו יכולים אפילו הם להתקרב, ועל כן באו מיד אחריו, [אלא שסוף סוף אין להם שייכות אל הקדושה אבל זה מראה לנו איך שאפילו בשאלות תחתית ממש יכולים להתקרב להשי"ת ע"י עצה זו].

ביאור שאלתם ותשובת רבי יהושע בן חננייה

ומבאר רבינו שהסבי דבי אתונא באים ושואלים שהרי בכל פעם הקליפות מתגברות שוב, ובעצם, השאלה היא הבלבול והחלישות הדעת שיש לכל אדם העוסק בעבודת ה' שכביכול מה יש לאדם להשקיע בעבודת ה' הרי הוא כל הזמן עולה ונופל, עולה ושוב נופל, אם כן הרי הכל זה לבטלה ומה לו להשקיע כל כך.

אבל רבי יהושע בן חננייה בא ומגלה את הסוד שבאמת אדרבא, הכל הוא מחמת העלייה, ובעצם את כל ההתפשטות של הקליפות והירידות, גורם האדם עצמו על ידי עלייתו מדרגא לדרגא, וזה בשביל להכניע שוב את הקליפות.

וזה מה שהראה להם מחצלת שמחמת שפושטים אותה אינה יכולה להיכנס בלתי, ולכאורה אינו מוכן וכי עושה מהם צחוק, ברור שאם המחצלת פשוטה אי אפשר להכניס אותה אבל הרי אפשר לגלגל אותה יפה ולהכניס אותה ומה כאן העסק הגדול, אלא שזה עצמו הלימוד שבא ללמד אותנו, שהאדם עצמו בעליותו הוא גורם כביכול להפשט את המחצלת, והיינו שזה לא שבאמת יש להם כח להתגבר עליו כל פעם, אלא זה עלייה שלו מדרגא לדרגא שמחמת זה הוא "זוכה" לעוד קליפה כדי שיוכל לזכות לעוד פרי.

ויש כאן נקודה נוספת שמונחת במשל שבאמת כח ההתפשטות זה רק כמיון, כי הרי באמת יכולים לגלגל את המחצלת והכל יבוא על מקומו

גזר דין מתוק

בכי ואמר: "הנני מוכן לכל ד' מיתות בית דין, העיקר שתסור מעלי הקליפה והחרפה הזאת שנתקשרה בי".

"תיקונך יהא שלם על ידי מיתת שריפה" פסק לו האר"י הקדוש.

האיש לא היסס. "מקבל אני עלי את גזר הדין". בעודו מוציא מכיסו מעות כדי לקנות בהם עציץ לשורפו.

נענה האר"י ז"ל ואמר לו: "אין מנהגנו כאומות העולם ששורפים את האדם באש, אלא כדן תורה, שממיתים את הנידון בשריפה על ידי יציקת עופרת מותכת באש, העופרת הרוחת שורפת את בני מעיו, וזו היא מצוות שריפה של תורה".

"הנני מוכן למות בכל אופן שיהיה" השיב היהודי. בו במקום ציווה האר"י הקדוש שיקנו עופרת ויביאו לפניו. נטלה והניחה בכף גדולה על גבי האש, עד שבעבעה מרוב רתיחה. ואז פנה אל האיש החוטא והורה לו לומר וידוי. וכן עשה האיש.

"ועתה, שכב על הארץ" ציווה עליו. האיש ציית ללא אומר ודברים, ופשט את רגליו וידיו. "עצום עיניך" נשמע שוב קולו של האר"י הקדוש. והאיש עצם את עיניו. "פתח פיך", פקד עליו.

היהודי פתח את פיו, מוכן ומזומן לקבל עליו את דינו, ולכפר על מעשיו. והנה, כאשר פתח את פיו והמתין ליציקת העופרת הבושרת כאש לתוך פיו, שתעלה את נשמתו השמימה -

לתדהמתו יצק האר"י הקדוש לתוך פיו משקה מתוק כדבש, שהוכן מבעוד מועד - - -

בעודו משתאה לפשר הדבר, נשמע קולו של האר"י הקדוש באמרו לו: "וסר עוונך וחסאתך תכופר. אינך צריך למות, כי אין הקב"ה חפץ במות המת, כי אם בשובו מדרכו וחיה. כיון שהסכמת בדעתך בלב שלם באמת למות על אותו עוון, הרי זה כאילו אכן נעשה בך דין שריפה".

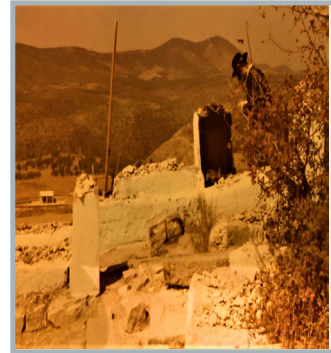
ציווה עליו האר"י הקדוש לקום מן הארץ, וכתב לו סדר תיקונים. בין הדברים כתב לו שייקרא בכל יום חמשה דפים מספר הזוהר הקדוש, אפילו בלא הבנה.

היהודי נהפך והיה לאיש אחר. הוא שלח והביא את אשתו ובניו, שהתיישבו עמו בצפת, וכל ימיו נהג בתשובה כפי שציווה עליו האר"י הקדוש. (ע"פ שבחי האר"י ז"ל)

שנתיים בלבד חי רבינו יצחק לויא אשכנזי 'האר"י הקדוש' בעיר הקודש צפת, לאחר שעלה אליה ממצרים, עד שנסתלק למרומים ביום ה' באב ה'של"ב. בתקופה קצרה זו הרעיש תבל בגדולתו וקדושתו הנשגבה מבינת אנוש, ושמעו הגיע עד למרחקים.

באחד הימים, בעודו יושב בביתו שבצפת והוגה בתורה ועבודת ה', התדפק על פתחו יהודי ופנה אליו: "שמעתי כי כבודו נביא וגלוי לפניו כל מה שעושה אדם בחדרי חדרים, אם כן אמור לי מה שעשיתי, והיה אם אכן תגלה את מצפוני - אקבל עלי תשובה".

החל האר"י הק' למנות בפניו אחד לאחד את כל חטאיו מיום היולדו. והאיש עומד משתומם, מהנהן בראשו ומודה על הכל, פרט לאחת העבירות שמנה האר"י הק', שהייתה כה גדולה ובזויה, מה שגרם לאיש ברוב כלימתו לנסות להכחיש, משל לא היו דברים מעולם.

להורות דרך תשובה ציון האר"י הקדוש, תצלום מלפני 50 שנה (אוסף ברגר)

פנה אליו האר"י ואמר לו "אם אני מראה לך את כל פרטי העבירה, ומי היה שותף לה, מה תאמר?" ובתוך כך נתן את ידו הקדושה על האיש, ופני הלה החליפו גוונים מרוב רעדה ובהלה, כשאכן הראה לו במחזה את כל הפרטים שאירעו, עד שמרוב פחד ותדהמה כמעט שפרחה נשמתו ממנו.

מיד נפל האיש לרגלי האר"י ז"ל, פרץ בבכי גדול, התוודה, התייפח והתחנן לפניו "אנא, יחוס כבודו על נפשי וסייע בידי לשוב בתשובה שלמה, כי גדול עווני מנשוא".

השיב לו האר"י הק': "דאע נא, היות שאמרו חז"ל על העובר עבירה זו שמתקשר עמה ככלב אפילו לעולם הבא, ולכן היא קשורה אליך ואינה יוצאה, כי אם על ידי תשובה גדולה ותיקונים". מגודל היראה שנכנסה בו, מרר האיש בקול

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על איזה דרך בעבודת ה' אומר ר' נתן: 'ואם אתם הייתם הולכים בזה כמנוני, הייתם כשרים יותר ממני?' על תורה רפ"ב בו מלמד רבינו ז"ל לשמח את עצמו בנקודותיו הטובות. עלים לתורה ש"ס.

הזוכה: חיים ווייסמאנדל ק"י
הזוכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

מצרנות ד

על ידי מה זוכים שרור הטומאה תבטל ותיפול לפני דוחו של משיח' ויתוקן העולם?

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום רב
אנו עומדים בעיצומם של ימי בין המיצרים, ויש להבחין ע"פ תורה כ"ה כיצד יש להסתכל על ימים אלו, ומה עבודתנו בהם.

רבינו אומר שבאמת אין נפילה כלל, אלא מחמת שצדיקין לעלות מדרגה לדרגה אזי מתגבר המדמה שבמדרגה העליונה, ואז נדמה לו שנופל.

ובאות ה' אומר שע"י שמחה של מצוה שיזכור שזכה להתקרב להש"ת ולצדיקים, יזכה להכניע המדמה.

ולפי זה יוצא דבר פלא בהסתכלות על החורבן והגלות שבעצם לא נפלנו כלל.

אלא עם ישראל היה צריך לעלות לדרגה יותר גבוהה, שזה בית המקדש השלישי, וכשעלינו, ואנו ממילא נתגבר המדמה, ואנו כעת היום במדמה של הביהמ"ק השלישי, ואנו במדרגה יותר גבוהה מהזמן שבית המקדש

היה קיי, אך אנו במדמה שהוא גם ברמה יותר קשה, מפני שכלל שהדרגה יותר גדולה, כן המדמה יותר גדול.

ואם נתבונן מעט, נגלה שעיקר המדמה ששורה על ליבנו זה תחושת חוסר שייכות, שאנו מדמים כאילו נפלנו מהקדושה, ואין לנו שום קשר לענין של ביהמ"ק שנחרב לפני כאלפיים שנה, וזה גורם לנו שכחה כעכ"ם ששוכח הגוונים שקיבל.

ולכן מאד קשה להתאבל על החורבן. אך לפי הג"ל שאנו במדמה של הבית השלישי, א"כ הדבר שהכי קשור אליך וכל מה שחסר לך בקדושה, נמצא בענין של בית המקדש, שזהו פנימיות הדרגה שבה אתה אוהז כעת.

ומשם נמשך המעיין החכמה שממנו יוצא כל השפע של היכולת שלך להתקרב להקדושה. ולעובדא למעשה: א. כדי לזכות להתחבר לאבלות והרגשת חסרון ביהמ"ק, עליך לדעת שכל מה

שחסר לך וקשה לך בקרבת ה', נמצא במקדש השלישי שכבר קיים בכח, וע"י ההתקשרות והגעגוע אליו, שזה פעולת האבלות, תוכל להמשיך עליך את הקדושה כדי שתצא לפועל ולנקמה.

ב. כדי לשבר את המדמה שאומר שאין לך קשר לקדושה ולבית המקדש וגורם לך שכחה, עליך להזכר בנקודות של קרבת ה' שהיו לך, שהם ודאי נשפעו עליך מבית המקדש השלישי שהוא מקור המעיין, והם השכל הנקנה שלך שזה עיקר קיומך, ותשמח בהם על שזכית להתקרב להש"ת ולקדושת ביהמ"ק, ועי"ז יהיה לך את הכח להתגעגע ולהתאבל על קרבת ה', ולעשות פעולות קטנות של שמיר שיסתת את ליבנו האבן, כדי שיהפך לאבני בית המקדש שדיבנה במהרה בימינו אמן.

מ. קעניג בני ברק

בשלוש אלא שהכל היה דמיון, וכך הוא בנסיגות שמתגברים על האדם בכל פעם מחדש, שכל מה שצריך זה רק לעלות מעט אל השכל, אל גדולת הבורא, ואז כל הקליפות נכנעים ומתבטלים לגמרי ולא נשאר מהם כלום, ובאמת הרי במשל, האדם יכל להיכנס אל הבית ורק מחמת שרצה להיכנס עם המחצלת מחמת זה התחיל כל הסיפור, והיינו כנ"ל שבאמת האדם לא נופל כלל, אלא מחמת שהאדם צריך ורוצה לזכות לעוד בירורים ולעוד פירות, מחמת זה מוכרח לעבור עוד בחי' של בלבולים ומדמה כדי לזכות אל הפרי'.

ביאור עניין שבירת הכותל

אבל יש כאן נקודה נוספת שר"י בן חנניה הדגיש להם בתשובתו שצריך לשבור את הכותל, ולכאורה צריך להבין מהי שבירת הכותל הזו, למה צריך לשבור את הכותל ובפרט שהרי בנמשל הכותל הוא בחינת הקדושה ואם כן למה צריך לשבור אותה בשביל להיכנס אל הקדושה, אמנם הביאור בזה שמחמת שיש כאן התגברות של המדמה על הפתח ולכן האדם מוכרח לפתוח פתח חדש, היינו להוליד שכל חדש, אבל הכל צריך להיות עם הכותל, היינו עם הכח של גדולת הבורא והגוונן עילאין.

וביאור העניין, כי באמת עיקר התפשטות המדמה על האדם היא מחמת שעולה מדרגא לדרגא ולכן הוא באמת בפתח של הקדושה, אלא שדייקא שם בפתח הקדושה מתגבר הסטרא אחרא מאוד, בבחינת לפתח חטאת רובץ, ומתגבר על האדם בדמיונות ובלבולים, ובעיקר בכל הבחינות של החן של שקר, שעיי"ז נדמה לאדם כאילו יש איזה אושר אמיתי בכל התאוות המדומות, ואז הוא נמשך לזה ונופל, וכשכבר נופל כבר יותר קשה לקום כי אז כבר מתגבר השרירות לב עד שעלול למצוא את עצמו בבחינת לב האבן ממש וכמו שנתבאר בתחילת המאמר.

ואמנם בוודאי שבכל מצב שהוא האדם יכול תמיד להתחיל מחדש, ובמקומו כמו שהוא לעשות איזה נקודה של אתערותא דלתתא לצאת מהמדמה ועיי"ז זוכה לכח הנורא של שמער שעיי"ז זוכה להוליד את השכל דקדושה ועיי"ז יכול לזכות לתקן הכל, אבל סוף סוף אחרי שכבר נופל לדמיונות והתאוות, התיקון יותר קשה, ולכן עיקר העצה לאדם היא להיזהר מאוד לא להימשך אחר התאוה ולא ליפול לדמיונות.

והעצה לזה הוא שמיד כשמתחיל להתגבר עליו החן של שקר, מיד יעבור להתבונן בגדולת הבורא שנמצא בעניין הזה שהוא עוסק בו, כגון במזון או באכילה ועל דרך זה בשאר הדברים הגשמיים, או כל עניין אחר שהאדם עוסק בו, ועיי"ז שמיד בתחילת התגברות הדמיונות, חוזר האדם למחשבות של אמונה ושמחה ע"י ההתבוננות בגדולת הבורא וחסדיו, עיי"ז הרבה יותר קל לו לצאת מהדמיונות והבלבולים, ולעלות מיד אל הדרגה הבאה של השכל שהוא צריך לזכות.

וזה הכוונה ששוכרים את הכותל, לא ששוכרים את חלק הקדושה, אלא מחמת שבפתח הזה מתגבר הסטרא אחרא, מוכרחים כביכול לשבור את הפתח הזה שבו יש התגברות, ולעשות פתח חדש שבו יש את המחשבות של גדולת הבורא שמאיר את הארת הגוונן עילאין, שזה עצמו הארת הכותל, שהוא כ"ו תל, כפי שמבאר רבינו, ועיקר הנקודה בעצה זו היא לא להילחם במחשבות, אלא לעזוב את הפתח הזה שיש בו דמיונות לגמרי, ולהתחיל מיד התחלה חדשה דרך הקדושה, היינו עיי"ז בחינת גדולת הבורא והארת הגוונן עילאין וכנ"ל.

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (כה)

לחדש בתורת רביז"ל

שאלות קטנות או ביאורים קטנים העולים על ליבו. וכשיתחיל להתרגל בכך אז יראה שהמחשבות שלו מתחיל לחדש ולשים לב לעוד ועוד נקודות.

ד] מי שאינו רגיל בכך צריך לשבור את הפתח בתחילה, ויתחיל לכתוב בלי לחשוש עד כמה הם חידושים אמיתיים, והאם מי שיקרא את זה יתפעל מהם או יגחך, אך כשיתחיל בכח, לאט לאט יתברר בחידושי, ויתחדד הבנתו, ואז ירגיש גם איך התורה של רביז"ל ממש משנה את חיי.

ה] האמת שהדבר נכון בכל חלק מחלקי התורה, שכאשר מתרגל לכתוב ממילא מתפתח אצל האדם 'כח המחודש', אך מיוחד הדבר בתורת רביז"ל שהיא מיוחדת באופן שיש בה הרבה תמימות וכל מי שמתחיל לחדש בה, ממילא גם נפתח מוחו להתחיל לחדש גם בתורת הנגלה, גמרא והלכה וכו', כי תורת רבינו מועיל לאדם להיות בעל מח מעיין בכל לימוד שלומד, וכמו שרביז"ל אמר שעל ידי ספרו יכולין להיות בעל מח גדול (חיי מוהר"ן שמ"ז).

כל אדם בכל דרגא שהוא, יכול לחדש בתורה, אין זה קשה בכלל, אלא שיש בזה 'רבינו אור' - הרצון לדברים גדולים. היינו שנדמה לאדם ש'חידוש' משמעותו לחדש חידושים מבהילים שיעורר התפעלות על כל שומעיו וקוראיו. אך האמת שכל אחד יש לו הרבה חידושים והבנות קטנות בתורת רביז"ל, מהלכים קטנים, או שאלות שלא מצא עליהם תשובה, דיוקים בלשונית רבינו, עצות למעשה שעזרו לו בהליכה עם התורה.

ב] אלא שהאדם לא כל כך שם ליבו לכל החידושים הקטנים האלו, ולכן העצה הוא לקנות פנקס או מחברת, וכל ניצוץ של הבנה מחודשת שלא כתובה בפירוש ממש, יעלה על הכתב.

ג] לא לחפש דווקא דברים גדולים, אלא, כמו אדם שקנה מצלמה, ומחפש מה לצלם תוך כדי טיול, הוא לפתע יתחיל לשים לב להרבה דברים שלא כל כך שם ליבו אליהם לפני כן. כך גם כל אחד שמכין לעצמו פנקס ומחברת מיוחד לזה, לרשום ענינים שמבין מהתורה שלומד, הוא לפתע יתחיל לשים לב לכל מיני

חינוך להתגעגע

האם שייך לחבר את הבית לימים אלו של בין המצרים ותשעה באב?

כל ילד ונער יהודי ששמע פעם על הגאולה ועל המשיח, רוצה ומתגעגע בעומק לבבו שיבוא המשיח ויגאל אותנו. כי באמת יש להם השתוקקות לגאולה הרבה יותר מהמבוגרים, האמונה והתקווה שלהם עדיין תמימה ושלמה, הם מסוגלים גם לחלום בלילה על משיח. אלא שאין להם שום כלי מעשי מה לעשות עם הגעגוע והרצון לגאולה. קשה להם להכיל עצבות ומנהיגי אבילות, ומשום כך לא אוהבים הם את תקופת בין המצרים, קשה להם לחיות עם הרגשת חסרון תמידי. נדמה להם שימים אלו לוקח מהם את חדות הנעורים, כאילו הגעגוע לבית המקדש דורש להיות תמיד בעצבות וחוסר שמחה.

חשוב מאוד להסביר: ימים אלו אינם ימים עצובים, האבילות על החורבן, אינו הדגשת קושי שעבוד הגלות, לזכור שלפני אלפיים שנה היה לנו בית המקדש. לא ולא, האבילות משמעו לחיות ב'ציפייה' וגעגוע.

ימים אלו הם ימים מתוקים, בהם מעוררים אנו תקווה לחיים טובים יותר שהולכים להיות. ומה שנדרש מאיתנו הוא רק 'להתגעגע' - לא להיות בעצבות, רק להתמקד כמה דקות בכל יום לגעגוע הזה. כי געגוע מתוך מחשבה ודמיון קדוש לגאולה, הוא סוג של תענוג.

כל ילד מצפה למשיח, אלא שאינו יודע שהציפייה הזו בעצמה היא מקרבת את הגאולה, ולכן מעדיף להסחית דעת. אך כשהילד יבין שלא דורשים ממנו דברים גדולים, רק להקדיש כמה דקות ולהתגעגע, ולדעת שזה בעצמו כבר מקרב את הגאולה, הוא יעשה זאת.

אחד מהיסודות של רביז"ל הוא, לדעת שיש עבודה בעצם הרצון והגעגוע. כך גם אמרה הבת מלך למשנה למלך (בסיפורי מעשיות מעשה א') שיהיה יושב ומתגעגע!

דווקא בענין זה, יכול כל אחד להיות 'דוגמא אישית' לבני הבית, יותר מכל דבר אחר. כי אם בכל מידה טובה אנו רחוקים מלהראות דוגמא אישית, אך בענין הגעגוע, כל אחד בלי קשר למצב הרוחני שלו, יכול לעשות פעולות בהם הוא מראה שהוא מצפה לראות גאולה.

לדוגמא: בימי בין המצרים לשבת על הקרקע סמוך לפתח, לאחר חצות היום, ולומר תיקון חצות. מנהג זה הוא 'מעשה' פשוט כל כך, שאינו דורש הרבה התעוררות הלב ואין צריכים לעמוד בדרגא רוחנית גבוהה. דווקא האיש הפשוט שעושה זאת בביתו, מקדיש קצת זמן לומר ה'תיקון רחל' בקול ונעימה, אין ספק שדבר זה מחדיר בבית את הציפייה לגאולה בצורה מעשית ומצומצמת, באופן שכל אחד יכול להרגיש שייכות.

אפשר גם לפזם בבית שיירי גאולה מידי פעם, בשבת בסעודה או אפילו בימות החול. להשתדל לכונן בתפילת שמונה עשרה בברכות שמבקשים בהם על בנין הבית, וכן בברכת המזון לומר בקול רם את הבקשות על הגאולה.

פעולות פשוטות ומעשיות שכל יהודי אמור לעשות בכל יום, להראות שהוא מתגעגע לגאולה.

בין המצרים

קודש, ומשום כך חזקה היא יותר מכל העצמות. עוד מובא בשם הגר"א שעצם זו לא נהנתה מחטא עין הדעת, ועל כן לא נתקללה במיתה. לזו היא עצם שרשית, נצחית, שאינה שייכת לעולם הזה, אלא שרש לעולם חדש, עולם התחיה. איך בנוים לזו זה, איך מגיעים לחיים של נצחיות ושל תקווה, התשובה לכך רמוזה בדברי השלחן ערוך בהלכות תשעה באב, 'נוהגים לאכול [בסעודה מפסקת] עדישים עם ביצים מבושלים בתוכם, שהם מאכל אבלים. הגה: ויש נוהגים לאכול ביצים קשים שהוא גם כן מאכל אבלים'.

הביצה מעולם היוותה סימן לאבלות, כיוון שהמוות גלגל חוזר הוא בעולם, ועל כן נוהגים בסעודה מפסקת שלפני תשעה באב לאכול, [ישנם אף כאלה המטבלים באפר]. עוד טעם לאבלותה של הביצה הוא שאין לה פה, וכן באבל, שאינו אומר שלום אפילו לקרובו עקב אבלות. גם לפירוי של אילן הלוז אין פה, אלא שחסרון הפה שלו מובא באגדה בהקשר אחר, 'רבנן אמרי (אמרו חכמים) מה [פרי ה]לוז אין לה פה, כך לא היה אדם יכול לעמוד על פתחה של [ה]עיר [לוז]'.

בתוך השתיקה, מסתתרת העיר לוז, בתוך הדמימה של האבלות, בתוך הביצה המתגלגלת, שמה מסתתרים חיים נצחיים, יש במה להתנחם!

כך היא האבלות של בין המצרים, עיקר הנחמה מסתתרת בתוך השתיקה הזו של האבלות, בתוך הגלגל החוזר בעולם שם מסתתרת הנצחיות, הנצחיות שהיא התקווה, שהיא הנחמה, כ"א יום של מודעות שאנו שייכים לעם הנצח!

כי מה שיהודי עצוב אין זו עצבות של יאוש, של זהו נגמר, חיים שכאלה.

עצוב של יהודי זה געגועים, לקוות הלאה, לבכות על החרבן ומזה בעצמו להתנחם, שבבכי הזה אני קשור לה, חי החיים, בקשר שאין לו התרה לעולם.

"כל רודפיה השיגוה בין המצרים" (ירמיהו הנביא במגילת איכה)

עשרים ואחד יום אלו של בין המצרים, לכאורה הם ימים שאין בהם חפץ, ימי קדרות ואבילות. אך רבינו מגלה לנו להיפך, שעיקר הנחמה מסתתרת בתוך השתיקה הזו של האבלות.

כי מובא בירושלמי (תענית ד, ה) ששלשה שבועות אלו הם הנגד צמיחת אילן הלוז, ומובא שהניסה לעיר לוז שבארץ ישראל היא דרך אילן של לוז, אשר גזעו חלול, ובתוכו מערה, ושם הוא הפתח לאותו מקום.

להבין את שורש ג' שבועות אלו מבאר רבינו את שורש אילן הלוז, העיר לוז, ביצת התנגדות שגם היא נגמרת בשלשה שבועות, וכן את עצם הלוז שבגוף האדם.

העיר 'לוז', עליה כתבו באגדת חז"ל 'היא לוז שצובעין בה תכלת, היא לוז שבא סנהריב [שהגלה את עשרת השבטים] ולא בבלה, נבוכדנצר [שהחריב בית המקדש הראשון] ולא החריבה, ואף מלאך המוות אין לו רשות לעבור בה, אלא זקנים שבה בזמן שדעתן קצה עליהן ויצאין חוץ לחומה והן מתים'. סיבת החיים הנצחיים שבעיר לוז, מובא בשם התלמוד הירושלמי היא משום שהיו מדברים שם רק בשפת אמת, לא היו מוציאים דבר שקר מפיהם.

לזו זה מקום של נצח, מקום שלא מתים, ואין למלאך המוות ויה, ואפילו לזמנית, ליכנס לשם.

כך הוא גם בעצם הלוז שבגוף האדם, העצם היסודית שממנה יבנה הגוף כולו בזמן תחית המתים, היא עצם ה'לוז', עצם נצחית שאינה נרקבת לעולמים, סגולתה מבאר בספר הזהר הקדוש, שאינה סובלת את טעם מזונות הגוף, ומבואר בספרים הקדושים שהנאותה היחידה היא מאכילת סעודה רביעית במוצאי שבת

עומק הפרשה

להפוך את הגלות למסע

לקדש את המקום, והנסיגות גוברים מאד. וטעם הדבר, כי כאמור כשהגיע למקום חדש הוא כדי לתקן את הנצוצות הקדושים שנפלו לשם, נצוצות אלו גלו ונפלו לבין קליפות קשות, וכשהאדם בא להעלותם ולתקנם הוא נכנס בלי ידעתו ובלו רצונו למקום של כפירה והסתרת הקדושה.

העצה לכך הוא כח הצדיקים, הם הופכים את היציאה לגלות למסע תיקון, כשהאדם מתקשר לצדיקים ונאחז בכחם ובעצותיהם הוא כבר לא לבד בגלות אלא עם כח הצדיק המגלה בתוך הגלות שהנה הוא חלק משלשים ותשע מסעות ישראל, שלשים ותשע חניות שחנתה בהם השכינה הק', ומעורר בו את האמונה שהנה הוא מתקן את השכינה כראוי, ואף נותן לו כלים לעשות תיקון זה כראוי.

זה שאמר הכתוב, בשעה שנגזר על ישראל יציאה לגלות, ליווה אותם משה רבינו לכל אורך הגלות יחד עם ארון ברית ה', וכך הפך את כל היציאה לגלות למסע על פי ה', ואז כתב את המסע תחנה אחר תחנה, ובזה העלה כל נסיעה בפני עצמה שלא תהיה גלות גרידא, כאדם הנשלח מבית המלך אלא כמסע של שליח המלך לתקן את המקום לכבשו תחת יד המלך ומלכותו.

(ע"פ ליקו"ה הל' פקדון ה, יט)

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה', וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם:

הקשו המפרשים, מה חידש משה רבינו במסעות אלו שכתב אותם על פי ה', והלא כל התורה נכתבה ביד משה על פי ה', ועוד דקדקו המפרשים, למה הפך הכתוב את לשונו תחילה כתב "ויכתוב את מוצאיהם למסעיהם", ואחר כך כתב באותו הפסוק "ואלה מסעיהם למוצאיהם" (עיין אור החיים, כלי יקר ועוד). את עומק ענין המסעות מבאר מוהר"ת ע"פ דברי האריז"ל (פרי עין חיים שער קריאת שמע פרק ג) שהנה כשחטאו ישראל נגזר עליהם גלות ארוכה של ארבעים שנה כדי לתקן את עוונם, לכן נעו ישראל ארבעים שנה במדבר, הטלטלו ממקום למקום וכך תקנוהו, ואף לדורות הוא כך, הגלויות שגולים ישראל הם כדי להעלות את הנצוצות הק' שהתפזרו בין האומות.

אך הגלות עצמה היא כבדה מנשא לגוף האדם, להטלטל ממקום למקום הוא ובני ביתו, ועל אחת כמה וכמה לנפשו, כשהאדם מטוטל בדרכים או גולה למקום זר ומנוכר רוחניותו צריכה שמירה יתירה, הוא עלול בקלות לפול למסגרת חלשה יותר, וביותר כשכא למקום זר ורחוק מהקדושה, הוא צריך להתחיל מחדש

מתחדשים

הופיע! יצא ממכש הדפוס לאור עולם כך ב'
מוספר "מים עמוקים" על ליקוטי מוהר"ן, מאת הגה"ח
ר' שמואל משה קרמר שליט"א, בו לוקטו כלל החידושים
שנכתבו ע"י הגה"ח שליט"א במשך השנים, וכעת רואים
אור לראשונה. כך זה עומד על תורתו אי-ל, בהכנס כלול
'התורה הזמנית', תורה כ"ה. להשיג בנקודות ההפצה
בריווי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0527643910.

אומן ראש השנה תשפ"ג: קיום הקיבוץ הקדוש
בראש השנה תשפ"ג באומן - מצוי בסכנה מוחשית,
כשמלחמת הדמים באוקראינה בעיצומה. כעת, פרויקט
'ואני תפילה' יוצא לדרך: מבצע הגרלות ענק לכל ילד או
בחור שיקדישו מדי יום כמה דקות להעניד למען הקיבוץ
הק: בהתבודדות, באמירת תיקון הכללי, תהילים,
בתפילה ע"ו מליקוטי תפילות, או באמירת שמות
הצדיקים. ילד: 5 דקות, בחור יש"ק: 10 דקות, בחור
יש"ג: 15 דקות. יוגרלו א"ה 20 כרטיסי טיסה לאומן,
מאות כרטיסי ספר, ועוד מתנות איכותיות. לפרטים
מלאים ולהרשמה: 098803059.

הודעה חשובה: לבעלי הויזות השחורות לאוקראינה:
בס"ד הושגה פריצת דרך בעניין ביטול הויזות השחורות.
עקב קוצר הזמן עד ר"ה, יש לשלוח מיידית פניה ל:
W148148148@gmail.com וישתדלו לסיים
העניין קודם ר"ה. ניתן להתעדכן בנושא ב'קו מידע אומן':
033081185.

מערכת "עלה לתרופה" מתרחבת, וזכויות ההפצה
מגיעות אליכם! לתרומות ולהנצחות, חייגו כעת:
0527166280.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למונימי בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערטת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

אבל גם כשמתאבלין וממדרין על הצער והחרבן,
ודעקק על שאנו רחוקים כל כך מגלותנו מאבנינו
שגשמים, גם אז אסור לשאר בזה ח"י, רק לנחם
את עצמו בכל פעם בגדל התקנה שאנו מקיים
לאחרית טוב לצאת מהגלות מאפלה לאור גדול,
כי חסדי ה' לא תמנו וכו'. ומי שרוצה לפקח על
חיי האמתיים, צריך לקבל לעצמו עצות מזה
שפכל המדרות והצער והיסורין שעוברין עליו,
בפגט בעקר היסורים האמתיים, שהם יסורי
הנפש וגלותה הגדול שהיא רחוקה כל כך מאביה
ששמים, וכל מה שמצפים לצאת מרע לטוב,
מהצער הרע בכל פעם יותר ויותר עד אשר הפעל
דבר מסיתו לומר אבד נצחו ח"י ח"י.

אבל הוא צריך לנחם את עצמו בכל פעם ולהיות
בכלל אסירי התקנה, שאמר עליהם "שובו
לבערין אסירי התקנה", להשיב לעצמו בכל פעם
לומר עדין יש לי תקנה, כמו שאמר אדמו"ר ז"ל,
שאין שום יאוש בעולם כלל.

ליקוט הלכות, ביצים, א

יהלום

אבל הצדיקים והפְּשֵׁרִים
כְּשֵׁיִשׁ כֹּהֵם צֶעַר ד'ו, הֵם
מְחִיִּין וּמְנַחֲמִין עֲצָמָן בְּגִדְל
תְּקוּתָם לְאַחֲרֵית טוֹב.

דיני תשעת הימים

לשמחה גדולה, בפרט 'תכשיטים'
מכסף או זהב, ושאר כלי כסף - אין
לקנותו בכל אופן. אמנם אם יש צורך
גדול לזה, מותר לקנותו.

נקיין הבית בתשעת הימים

מעיקר הדין אין איסור לנקות את
הבית בתשעת הימים, אלא שיש
שנהגו להחמיר בזה. ולמעשה: לצורך
ימות החול - יש להמנע מלנקות את
הבית שלא לצורך. אבל אם הרצפה
מלוכלכת, מותר לנקותה כפי הצורך.
אבל לא יעשו מעבר לזה. [לכבוד
שבת, דינו שונה].

תפירה בתשעת הימים

א. אסור לתפור שום בגד בתשעת
הימים. אך מותר לתקן בגד ישן
הצריך תיקון. וכן מותר לתפור כפתור
שנפל מהבגד.

ב. מי שפרנסתו מתפירה - יש לשאול
לרב כדת מה לעשות, כי יש אופנים
שמותר. וכן יש לשאול לרב אם מותר
להשתתף ב'קורס תפירה'.

ג. תפירת בגדים לחתן וכלה - יש
אופנים שמוותר, וצריך לשאול לרב.

ד. נראה לי שמוותר לרקום 'גובלן'
בתשעת הימים. אך אין לתלותו
לקישוט הבית בימים אלו.

עוגה שיש בה יין

אם טעם היין נרגש היטב - לכתחלה
לא יאפו עוגה כזאת לתשעת הימים.
ואם אפו כבר - המיקל לאוכלה אין
למחות בידו. אבל אם אין נרגש היין
היטב [למרות שבדאי מוסיף טעם]
- מותר לאוכלה. ומותר גם לאפותה,
ואין נחשב 'מבטל איסור לכתחילה'.

צריך שישמע הילד ההבדלה היטב,
כי אחרת אינו נכון שישתה הכוס (ג)
ילד דווקא ולא ילדה, כי י"א שנשים
אינם מחויבות בהבדלה.

קניית בגדים בתשעת הימים

א. אסור לקנות שום בגד אפילו כזה
שאין מברכים עליו שהחינו ואינו
גורם לשמחה. ואפילו אם הוא בכדי
ללבוש אחרי תשעה באב.

ב. מי שאין לו 'נעלי תשעה באב' -
מותר לקנותם אפילו בערב תשעה
באב וגם לחדש אותם. אך לכתחילה
יש להזהר מאוד שלא לבוא לזה.

ג. לצורך חתן וכלה - יש לשאול לרב
איך להתנהג.

קניית כלים ושאר חפצים בתשעת הימים

לא אסרו אלא קניית בגדים, אבל
כלים ושאר חפצים לא אסרו כלל,
זולת אם גורם שמחה, שיש מקום
להחמיר. וכן אם הוא כלי צריך
לברך עליו שהחינו, יש לאסור. -
ולמעשה:

א. כלי או חפץ שמברכים עליו
'שהחינו' - אסור לקנותו בימים אלו.
אבל אם אין מברכים עליו שהחינו,
מותר לקנותו.

ב. אפילו חפץ שמברכים עליו
שהחינו, אך הוא לצורך הבית, שאז
הרי יש לברך עליו 'הטוב והמטיב',
וזה מותר לברך גם בימים אלו, ואם
כן מותר לקנותו. ומכל מקום אם אין
צורך לקנות את החפץ עכשיו, נכון
לדחות הקניה לאחר תשעה באב.

ג. אם קניית הכלי או החפץ גורם

איך אפשר לשלב את החיזוק שה' נמצא עימנו תמיד, יחד עם הכאב על הסתלקות השכינה בחורבן הבית?

טעות לחשוב שה' עזב אותנו בחורבן הבית, כי מצד
השי"ת הוא נמצא עמנו אחר החורבן כמו לפני החורבן,
אלא שה' גילוי' שלו נעלם מאז החורבן.

ועל כך בדיקו אנו מתאבלים, למה אין אנו יודעים באמת
שהשי"ת נמצא עמנו. כי אף שאנו יודעים את האמת,
בקיימים בדיבורי אמונה, אך למעשה אין לנו את הדרך
והעצה איך לחיות את האמונה הזו לתוך מציאות
החיים.

זוהי מציאות הגלות. על אף שבוודאי השי"ת נמצא
עמנו בכל מקום, לנו אין את הזכות להכניס את אורו
הגדול לתוך מוחנו וליבנו הקצרים, המלוושים בגוף
מגושם, המלא ביישות ואנכיות. כי בזמן בית המקדש
היה מאיר אור הדעת והיה לנו כלים לקבל ולהכיל את
הדעת הזו.

בבית המקדש הליבי השי"ת את עצמו באופן שנוכל

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

סיפור

הכנת בגדים בשבת

לבישת בגדים בשבת זו בכדי שיהיה
מותר ללבשם בתשעת הימים בימות
החול - לכתחילה אין לעשות כן, אלא
יש להכין הכל לפני ראש חודש (כי יש
בפוסקים כמה פסקים על זה). ואם יש צורך
הגון לעשות זאת דוקא בשבת זו,
אפשר להקל (כי שבת זו קלה יותר מ'שבת
חזון' לענין לבישת בגדים מכובסים). אך לפחות
לא ילבוש כל שעה בגד אחר, אלא
בבוקר אחרי השינה וכן לאחר שינת
הצהריים. וגם להזהר לא לומר בפה
שמכינים לצורך ימות החול. אבל
'שבת חזון' הדבר חמור יותר, וקשה
להקל אז.

הבדלה במוצאי שבת זו

יש נוהגים לתת לקטן לשותות את
יין ההבדלה, ויש ששותים בעצמם,
וכן נהגו הרבה מגדולי ישראל. -
ולמעשה:

א. מי שאין לו מנהג ידוע מאבותיו
או רבותיו, עדיף שישתה בעצמו כל
הכוס.

ב. מי שנהג עד עתה לתת לקטן ואין
לו עכשיו קטן שישתה, יכול לשתותו
בעצמו.

ג. ובכל אופן מי שרגיל לשתות
'יין', אין צורך שנותן ולשותות 'מיץ
ענבים'.

ד. מי שנותן לקטן לשתות, צריך
שיהיה בתנאים דלהלן: (א) שיהיה
מגיל שש עד תשע, כי צריך שיהיה
בגיל של 'הגיע לחינוך', וגם שיהיה
בגדר 'אינו יודע להתאבל על
ירושלים' שהוא עד גיל תשע (ב)